

Một Chiều Như Cổ Tích

Chiều lạnh lạnh rồi. Đã chớm Thu?
Mây xa. Nắng nhạt. Khói hay mù?
Hoàng hôn không khói...đây, không khói
Không mái tranh đây, chỉ ngôi lâu...

Lầu thấp, lầu cao...làm nhớ núi
Nhớ rừng. Nhớ cả những con sông...
Có sông trong vắt: con sông Đáy
Sông tựa rồng bay, sông Cửu Long...

Nhớ những cánh đồng không phải lúa
Mà tranh, mà mía, bắp lên hoa...
Mà Cha mà Mẹ lưng khom xuống
Cống những sớm chiều mưa nắng sa...

Nhớ những bàn chân không có giép
Bàn chân Giao Chỉ máu thơm thơm...
Nghe trong gió lạnh ai than thở
Lấy nước miếng ngồi đắp vết thương!

Nhớ...tự dưng lòng như có cánh
Bay vù như thể cánh chim xanh
Một mình đơn độc bay lên núi
Tiếng hót băng quơ thả xuống ghềnh!

Anh nhớ em rồi...chim lẻ bóng
Bay vào cổ tích Andersen
Bay về đỉnh núi trên Hy Mã
Bay tới đây, nằm trong trái tim!

Em ạ, chiều đây đang có gió
Gió vờn áo lụa hở eo thơm
Bao nhiêu hoa nở trên Đà Lạt
Nhớ học trò sao! Nhớ với thương...

*Nhớ Bùi Thị Xuân...ai mới nhắc?
Từng cành khuyh diệp lá đong đưa...
Nay không chừng đã Xuân thành Hạ
Và sẽ Thu, và...quên hết xưa?*

Có thể bài thơ không có nghĩa
Có tình, là được phải không em?
Em cần coi thử Thơ hay Mộng?
Cúi xuống hôn giùm anh cái Duyên!

Trần Vấn Lệ